

no potestatis proximæ ad talem carentiam, concedo, si in alio signo remoto, nego: & similiter minorem, cuius probationem distinguo, cu supponat essentialiter existentiam Christi, nego, accidentaliter, concedo.

H Argumentum decimum: decretum de existentia huius hominis ex meritis Christi supponit peccatum Adami, & necessitatem de eo, quod cum hic homo existat, in peccato concipiatur; sed hoc non decet Deum, nam determinaret hominem, ut in peccato conciperetur: ergo tale decretum non datur. Distinguo maiorem, supponit essentialiter peccatum Adami, nego, accidentaliter, concedo, quia Christus quem supponit hoc decretum, non supponit essentialiter, sed accidentaliter Adami peccatum, nam adhuc eo non dato venire poterat.

Et nego minorem, cuius probationem distingo, determinaret logice hominem, concedo, moraliter imputabiliter, nego. Etenim, quia ex hoc decreto infertur, hominem concipientum in peccato, dicitur Deus per tale decretum logice determinare hominem ad peccatum; sicut quia ex decreto collativo auxiliij inefficacis qualvis inefficacis sequitur peccatum, Deus dicitur ad illud logice determinare. At vero, cu Deus nullum ex his decretis teneatur impedire, non determinat ad peccatum moraliter imputabili-
ter, quia peccatum sequitur per accidens res-
pectu

pectu Dei. Atque haec solutio intelligenda est, admisso quod tale decretum essentialiter supponat peccatum Adæ, nam sic illud insert; hoc autem non admisso, ut non admittimus, neque adhuc logice Deus ad peccatum determinat.

SECTIO SECUNDÆ.
De causis Prædestinationis Deiparae.

Pramitto primo, quod causa prædestinationis Deiparae quadruplex considerari potest, nimirum *physica efficiens*, & *receptiva finalis*, exemplaris, ac *meritoria*. Et causa quidem *physica efficiens* prædestinationis, tum Virginis, tum reliquorum nulla esse potest; quia omnis prædestinationis consistit in actibus intellectus, & voluntatis divinae increatis, & incausabilibus, ac præcide quibus causa efficiens *physica* repugnat: & repugnat etiam *causa receptiva* propriè talis, nam haec est respectu termini per modum formæ *receptæ* in subiecto distincto, à quo educitur; actus autem divini sunt ipse Deus. *Dixi propriè talis*, quia intellectus Dei, & voluntas bene possunt dici *potentia receptiva virtualis* respectu actuū contingentium iuxta dicta in tract. de *Sciens. Dei.* Causa *finalis* prædestinationis Deiparae quadruplex est. Prima, & fundamentalis est gloria Dei, nam haec est finis omnis prædestinationis iuxta illud *Esaia 43. omnem qui invocat nomen meū.*

36.

Dissertio I.

in gloriam meam creavi eum. Secunda Christus, ad quem concipiendum est primario ordinata Maria: tertia, hominum salus, quorum decreta est Redemptrix: Quarta, gloria, & perfectio ipsius Virginis, quoniam, cum ea sit infra Deum summe bona, à Deo est maximè diligibilis, ideoque talis gloriae, & perfectionis gratia Mariæ prædestinationem disposuit.

Iam causa exemplaris Marianæ prædestinationis, Christus Dominus fuit, nam Mariæ prædestination, exprimit omnem Christi prædestinationem, & est ad omnes terminos, ad quos est Christus prædestinatus, scilicet ad redemptiōnē, mediationem, principatum supra omnem creaturam &c. Vnde cū prædestinatione Christi maximam habet similitudinem. Atque hæc sane nullam prorsū difficultatem ingerunt: Solum ergo difficultas est, & ea quidem gravissima, circa causam meritoriam.

Certum est enim, Christum fuisse causam meritoriam prædestinationis Deiparæ; nam ea fuit opus gratiæ Dei perfectissimum, ac proinde tribui debet meritis Christi; præsertim que Maternitas Dei, uti cum Patribus, & omnibus Theologis tenet P. Ripal de ente supernaturali tom. 2. lib. 4. disp. 86. sett. 7. n. 55. quoniam ea est effectus prædestinationis Maria iuxta post dicenda, & beneficium gratiæ altissimum, conferens in salutem ipsius Virginis, & omnium hominū.

Inde

Sectio II.

37.

Inde ratio dubitandi difficillima exsurgit. Est enim omnium Theologorum axioma, *principium meriti non posse cadere sub meritum*, id est, opus honestum non posse mereri principium, à quo procedit, alioqui daretur mutua prioritas inter duas causas efficientes; quia principium operis honesti causaret efficienter illud, & simul opus honestum causaret efficienter suum principium, nam causa meritoria comparatur à Theologis efficiēti. Quomodo igitur, cum existentia Mariæ, & Maternitas Dei fuerint principium operū Christi, quia fuerunt principium ipsius Christi, potuerunt opera Christi mereri existentiam Mariæ, & Dei maternitatem, quin principium meriti caderet submeritum? Pro cuius controversia resolutione.

Præmitto secundo, quod principium operis meritorij potest esse *proximum*, vel *remotum*. Primum est illud, quod cum constituat potestatē proximam, & requisitam ad opus, immediate influit in illud; & sic auxilium supernaturale est principium operis honesti. Remotum est illud, quod eum, neque constitutat potestatē proximam, & requisitam ad opus, neque in illud immediate influit, influit tamē in aliquod principium proximum illius: Et sic est principium operis honesti decretum collativū auxiliij, quatenus in auxilium influit. In præsenti autē controversia nō est de principio proximo, sed tan-

tum

38.

Dissertatio I.

tum de remoto, quia Beata Virgo solus remo-
te influit in opera Christi.

Præmitto tertio, quod iuxta dicta in tract.
de Volunt. Dei cum Patribus Ripal. Isquierd.
Herrera, & communi nostratum, Deus potest
concipere decreta vaga, seu disjunctiva, quia si-
nem consequibilem per plura media potest inten-
dere efficaciter per hoc, vel illud medium, re-
linquendo huius medijs, præ illius determinatio-
nem ad aliud signum. Sic Deus prævidens per
scientiam medianam plura auxilia, quibus obtine-
re possit consensum Petri; potest illum efficaci-
ter prædefinire prædefinitione disjunctiva va-
gante inter auxilia sic, *volo consensum liberum Pe-
tri, vel per auxilium A; vel per B, vel per C;* uti cū
Patribus Isquierdo, & Mocada defendi in tract.
de decretis His positis sit.

Nostra conclusio cum Patribus Ripal. supra
disp. 124. sect. 2. Rodes hic q. 2. sect. 4. §. 3. Platet.
part. 4. cap. 2. §. 3. & aliquibus Recentioribus:
Christus Dominus fuit causa meritoria præde-
stinationis Mariæ, & meruit omnes eius effectus,
videlicet non solum gratiam, & gloriam; verū
etiam primam existentiam, & Dei maternitatem,
quoniam principium meriti cadat sub merito: Qua-
renus decretatus fuit decreto disjunctivo vagante
inter matres, & actiones. Explicatur conclu-
so: Christus in suo primo signo, nimirum quar-
to ordine signorum fuit prædestinatus per de-
cre-

Sectio II.

39.

crétum disjunctivum, sic tendens, *volo Christum
existere, vel ex Maria, vel ex Anna, &c. vel per ac-
tionem, A, vel per B, &c.*

Hoc autem decreto posito, non determina-
tur existentia, & maternitas Mariæ potius, quā
Annæ, aut alterius mulieris, atque in illo præ-
videtur Christus absolute existens, & merito-
riè operans. In posteriori vero signo, nimirum
quinto concipit Deus aliud decretum virtuali-
ter distinctum determinat, prælativum, & re-
movens prohibens, quo videlicet removet alias
mulieres, Mariam que ex Christi meritis iam
prius absolute prævisis, præfert omnibus, atque
ad existentiam, & Dei Maternitatem prædesti-
nat: Decretum que hoc sic tendit, *Nolo Christū
existere ex Anna, vel alia muliere præter Mariam.*

Probatur iam nostra conclusio: Ita dispo-
nendum est decretum Incarnationis, ut clare, &
sine absurdo constet, Christum meruisse existē-
tiā Mariæ, & maternitatem Dei, quas meruisse
est certissimum apud Theologos; atqui posito
primo decreto disjunctivo, & secundo prælati-
vo, id clare, & sine absurdo constat: ergo decre-
tum Incarnationis, fuit illud disjunctivum, quod
subsecutum fuit prælativum. Probatur minor:
Tunc clare, & sine absurdo constat, Christum
meruisse existentiam Mariæ, & maternitatem
Dei, quando constat principium meriti non ca-
dere sub merito; atqui posito primo decreto

40.

Dissertatio I.

disjunctivo, & secundo prælativo id constat: ergo posito &c.

Probatur minor: posito decreto disjunctivo, in signo illius ita ponitur Christus, & eius merita absolutè futura, ut non pendeant in eo signo à Maria, neque hæc sit principium eorum, quavis sit in signo decreti prælativi; sed eo ipso principium meriti non cadit sub meritum, ut exterminis patet: ergo posito &c. Ulterius à paritate: quia plures Theologi cum Sapienterissimo P. Ripalda defendant, posse actum charitatis mereri principium proximum, à quo hic, & nunc procedit, quin principium meriti cadat sub meritum; potest enim Deus decernere actum charitatis decreto disjunctivo vagante inter principia, sic *volo actum charitatis existere, vel ab habitu, vel à gratia actuali, vel ab auxilio extrinseco.*

In hoc igitur decreto videns absolute existentem actum charitatis, potest illum præmiare conferendo habitum infusum, à quo hic, & nunc in executione procedat: ergo pariter, quin principium meriti caderet sub meritum, potuit decernere Christum decreto disjunctivo vagante inter Matres, & postea in præmiū eius meritorū eligere Mariam. Et ratio horum à priori est; quia actus charitatis non potius exigit procedere ab habitu, quam à gratia, vel ab auxilio extrinseco, ideoque potest decerni decreto vago circa principia; atqui Christus non potius exigit

Sectio II.

41.

git procedere à Maria, quam ab Anna, vel alia muliere, cum per quamlibet sufficienter possit existere: ergo potuit decerni decreto vago circa Matres.

Respondebis tamen primo, argumentum solum probare de possibili, non autem, defacto, quod probandum erat, nam licet actus charitatis iuxta illos Theologos possit decerni eo decreto vago, attamen defacto, non ita decernitur. Sed contra: Ideo actus charitatis defacto non decernitur eo decreto vago, quia ad id non datur positivum, & vrgens fundamentum, sed potius in contrarium ratio à priori; nimirum quia illa, quæ à creaturis determinate non exiguntur, vt prima ubicatio, & duratio, determinantur à solo Deo, & non ab aliqua earum actione adhuc per modum meriti; atqñ ad hoc, vt Christus defacto fuerit decretatus eo decreto disjunctivo datur positivum, & vrgens fundamentum, scilicet Patrēs, & Theologos asserere, meruisse maternitatem Dei; quod nisi eo décreto componi facile non potest: ergo defacto eo decretatus est.

Respondebis secundo; argumentum nostrū multum probare; probat enim, Christum meruisse vñionem, quam defacto habet, nimirum si eius decretum vagetur inter vñiones; atq̄ item meruisse vñionem beatam, & gratiam habitualem; quod tamen est contra omnes Theologos. Sed contra, quia Doctissimi Recentiores defendunt,

42.
Dissertatio I.

dunt, Christum meruisse vniōnem hypostaticā; quam defacto habet; nam decretatus fuit decretū disjunctivo vagāte inter vniōnes, sic *Volo verbam uniri humanitati, vel per vniōnem A, vel per B, vel per C;* & postea in p̄mūlūm̄ meritorum eo decreto p̄visorum, decretata fuit illi hēc vniō, quam defacto habet: Quād ego sententiam teō in tract. de Incarnatione p. 1. diss. 6. Sect. 2.

Quod si id renuas admittere, & difficultate gravissima irretiri nolis; dic, Christum non ita fuisse decretatum, vt meruerit hanc vniōnem, quoniam Patres id exprimunt: sufficiat pro omnibus vñus *Augustinus lib. de p̄destinat. Sanctor. Inquiens cap. 15.* Neque retributa est Christo illa generatio, sed tributa. Quid clarius? iam paritas de visione, & gratia nulla est; quia illæ debebantur vniōni hypostaticæ ex vi naturalis connexionis, & quod ita debetur, non datur in p̄mūlūm̄, nisi ea connexione impedita, vti constat impeditam esse connexionem vniōnis cum gloria corporis; non autem constat impeditam fuisse connexionem cum gratia, & visione beatifica, sed potius eas Christo ab instanti conceptionis esse concessas: ergo.

Argumenta Contraria.

Argumentum primum: Si Christus meruisse fuit hanc Matrem, scilicet Mariam, meruisse

43.
Sectio II.

truisset principium sui meriti p̄ ipsum meritum; sed non potuit mereri principium sui meriti p̄ ipsum meritum: ergo non meritus fuit hanc Matrēm. Probatur maior: Quod est principium existentiæ Christi, est principium, licet remotū, meriti Christi; sed hēc Mater est principium existentiæ Christi: ergo est principium meriti Christi: ergo si Christus &c. Nota quod Christus non meruit hanc Matrem p̄vnt Filius huius Matris, s̄e p̄vnt Filius huius, vel illius; vel illius, qualiter fuit in primo signo, in quo Maria non est principium existentiæ Christi, & meritorum eius.

Inde non meruit principium sui meriti p̄ ipsum meritum, quia hoc in signo, in quo exercebat suam vim meritivam non pendebat determinate ab eo principio, à quo postea extitit per causalitatem remotā. In forma igitur nego maiorem, ad cuius probationem, distinguo maiorem, quod est principium existentiæ Christi in primo signo, est principium meriti Christi, concedo; quod est principium in secundo signo, nego, & minorem; quia hēc Mater determinate non est principium existentiæ Christi in primo signo, quando iam eius merita p̄cesserunt.

Sed contra primo: Christus meruit suā Matrem: ergo fuit causa moralis suæ causæ physice; sed causa moralis comporatur efficienti: ergo duas causæ efficiētes fuerunt sibi mutuo cau-

44.

Dissertatio I.

se. Secundo; Christus prout existens in primo signo-causat suā causam in secundo: ergo Christus prout in primo signo causat se ipsum prout in secundo, ac per consequens idem poterit se ipsum causare contra omnes Phylosophos. Nota, quod causa moralis comparatur efficienti nō in ordine ad influxum, quatenus utraque influat per physicam causalitatem, quia sic solum influit efficiens; sed tantum in ordine ad modum influendi, quatenus utraque non influit nisi prout existens.

Deinde distingo primum consequens: fuit causa moralis suæ causæ physice pro eodem signo, pro quo fuit causatus ab illa, nego, pro diverso, concedo: & minorem, comparatur efficienti quoad influxum, nego, quoad modum influendi, concedo: & secundum consequens, fuerunt sibi motu causæ pro diverso signo, concedo, pro eodem, nego. Quod ergo Christus prout existens in primo signo independenter ab hac Matre causet illam moraliter, & in secundo signo causetur ab ea physice, non repugnat ut patet. Ad secundum, distingo consequens, causat se ipsum quoad substantiam, nego, nam siq; causatur ab aliqua Matre decretata, & prævisa, & quam prout in eo disjuncto non meretur: causat se ipsum quoad modum, seu prout à tali Matre, concedo; hoc enim solum est, mereri hanc Matrem præ illa, in quo sensu nō negatur à Phylosophis idem posse se ipsum causat.

Ar-

Sectio II.

45.

Argumentum secundum. Principium operum Christi, solum prout est à parte rei constituit impetrationem eorum operum; atqui principium prout est à parte rei non est indeterminatum, sed determinatum: ergo ut determinatum constituit impetrationem; sed in decreto disjunctivo non est determinatum: ergo non constituit impetrationem prout est in priori decreto disjunctivo indeterminatum, sed prout est determinatum in posteriori prælativo; atqui Christus in posteriori signo dependet à Maria: ergo prout dependens à Maria, seu prout eius Filius, meretur illius existentiam, ac per consequens principium meriti cadit sub meritum.

Præmitto ad solutionem primo, quod principium (nimirum remotum) impetrationis operū Christi adæquate sumptum dicit duo rationis signa, vnum præcisionis, seu indeterminationis, quod est signum decreti vagi; & alterum determinationis, quod est signum decreti prælativi. Ulterius tale principium adæquate acceptum plura dicit, videlicet ultra existentiam, & influxum in actum impetratorum, dicit etiam à parte rei durationem, ubicationem, & alia: attamen ad constitutandam impetrationem non sunt necessaria omnia, quæ dicit à parte rei, alioqui esset necessaria hæc duratio, cum sit prorsus impertinens. Inde principium solum constituit impetrationem prout est à parte rei inadæquate, seu prout

46.

Dissertatio I.

provt in signo præcisionis, in quo solum dicit existentiam, & influxum, non provt est à parte rei adæquate, seu in signo prælationis.

Præmitto secundo, quod indeterminatio principij, quæ datur in decreto disjunctivo non est negativa, seu exclusiva determinationis per aliud decretum in eodem instanti reali; sed est tantum præcisiva, quatenus in eo primo signo præscinditur à decreto præferente hanc Matrè, quod in secundo signo intelligitur. Ex his in forma distinguo maiorem, principium solum provt est à parte rei adæquate cōstituit impetrationem, nego, provt est inadæquate, concedo: & minorem, provt est à parte rei adæquate non est indeterminatum, concedo, quia sic involvit decretum prælativum: provt est inadæquate, nego; nam sic solum est à parte rei in primo signo, in quo est disjunctive decretatum. Vel alter distinguo, non est indeterminatum negativè, concedo, præcisiōe, nego.

Argumentum tertium: Opus meritorium nō movet, nisi provt existens, & existens à principio determinato; nam movet, ut dependens ab omnibus suis causis, & ut ita dependens dicit principium determinatum; sed eo ipso nequit movere ad determinationem sui principij: ergo opus Christi nequit movere ad determinationē Mariæ, præ alia. Ulterius primo: principium indeterminatum nequit esse à parte rei: ergo nec

po-

Sectio II.

47

potest à partē rei operari, ac proinde nec principiare opera meritoria Christi. Secundo, decretum disjunctivum nequit tribuere existentiam extra omnes suas causas operi meritorio, nam etiam decretum executivum determinans principium est causa: ergo in eo nequit videri existens meritum. Tertio, nequit Christus actu mereri; nisi existens dependenter ab actione, & Matre determinatis: ergo nequit prævideri merens in decreto disjunctivo non determinante actionem, & Matrem.

Præmitto adsolutionem primo: quod opus meritorium, cum non influat physicè in præmio, sed tantum moraliter, non debet, quādō movet, existere physicè extra omnes suas causas, sed tantum debet moraliter existere. Secundo, quod principium potest esse determinatum, vel intrinsece in essendo, seu secundum, suam differentiam specificam, & individualem, per quam entitatiue distinguitur ab alio principio; vel in existendo, & sic est determinatum per determinationē extrinsecam à Deo volente, illud existere, & illud præferente alijs principijs, quæ in opus poterant influere: Inde hæc determinatio extrinseca dicit prælationem vnius principij, respectu alterius. Ad opus ergo meritorium, seu actu movens requiritur necessario principium primo modo determinatum; non vero secundo.

Præmitto tertio: quod decretum disjuncti-

ven-

43.

Dissertatio I.

vum sufficit ad executionem effectus decretati, estque executivum illius: decretum autem subsequens determinatum, & determinans extrinsece principium solum removet prohibens, quatenus excludit alia principia praefer vnum; & tendit modo explicato in probatione conclusio- nis. Hinc in forma, distinguo primam partem maioris, non movet, nisi propt existens physicè extra omnes suas causas, nego; moraliter, con credo: Et secundam, & existens à principio de terminato extrinsece entitative, concedo, deter minato extrinsece prælative, nego; nam in de creto disjunctivo prævidetur opus secundum suam differentiam specificam, & individualem, secundum que suum esse entitativum à prin cipio determinato intrinsece entitative, seu in es fendo; quod quidem sufficit ad movendum.

Deinde distinguo primam partem probatio nis inclusæ, movet ut dependens ab omnibus suis causis determinatis intrinsece entitative, con credo, extrinsece, nego; quia sufficit quod in de creto disjunctivo videantur causæ secundū suā entitatem, & non requiritur, quod tunc intelli gatur prælatio vnius causæ præ alia. Distinguō etiam secundam partem, ut ita dependens scilicet à suis causis determinatis extrinsece, dicit principium determinatum extrinsece, concedo, non determinatis extrinsece, sed pure intrinsece dicit principium extrinsece determinatū, ne go, & minorem cum consequentia. Ad

Sectio II.

49.

Ad primum, quod additur, distinguo con lequens, ergo nec potest à parte rei operari, si sit indeterminatum negative, concedo, si præsciri ve, nego: etenim principium operationis, vti iā dixi, non est indeterminatum negative natū in eodem instanti reali per aliud decretum est de terminatū; est tamē vi prioris decreti indeter minatum præscirive, & extrinseca, nam præsciri dit à prælatione extrinseca per decretum præla tivum facienda. Ad secundum, distinguo ante cedens, nequit tribuere existentiam inadæquatam, quæ sufficit ad movendum, nego, adæquate m, quæ non est necessaria ad movendū, & clau dit determinationem extrinsecam, concedo. Solu tio patet ex dictis. Ad tertium: distinguo antecedens, nequit Christus adæquate concep tus, seu secundum ea, quæ dicit in primo, & se cundo signo actu mereri, nisi &c: concedo, inadæquate conceptus, seu secundum ea quæ dicit in primo signo, nego, & consequentiam.

Sed contra solutionem ad primum insurges. Divina prævisio præscindere nequit à determina tione, quā re ipsa habet principium productiu um Christi: ergo principium non prævidetur præscirive indeterminatum. Distinguō ante cedens, præscindere nequit à determinatione qui didatiya principij in essendo, seu differentia individuali, concedo, à determinatione contin genti, & extrinseca principij in existendo, sei

D

a

50.

Dissertatio I.

à p̄xlatione vnius principij respectu alterius facienda per posterius decretum, nego; Etenim p̄visio divina attingit quiditatem, & differētiām individualem omnium principiorum, quæ possunt influere in Christum; attamen p̄xlatio vnius principij p̄ alio in existendo, cum facienda sit per decretum posterius, non attingitur, neque est attingibilis in signo decreti prioris disjunctivi.

Argumentum quartum. Principium, quod constituit actum meritorium, debet distingui à dono, quod datur propter actum, alias daretur subiecto in p̄mium id, quod iam habebat; at qui principium determinatum, quod datur in p̄mium per decretum posterius, constituit re ipsa actum meritorium, nam hic ab eo principio re ipsa efficitur; ergo hoc principium nequit dari in p̄mium, ac per consequens maternitas Dei nequit esse p̄mium meritorium Christi. Distinguuo minorem, constituit actum meritorium sub ratione determinata huius principij, nego, īdeterminata, & vniuersali principij, concedo. Etenim pro priori Maria constituit actum meritorium Christi non sub ratione determinata Mariæ, sed sub disjunctione cum alijs mulieribus; Vnde Maria, & aliæ feminæ sub disjunctione habent rationē vniuersalem principij pro priori; sola vero Maria pro posteriori rationem determinatam talis principij sortitur.

Sed

Sectio II.

51.

Sed contra. Ratio vniuersalis identificatur enī ratione particulari principij; sed Maria sub ratione vniuersali principij, constituit actum Christi meritorium pro priori; ergo etiam sub ratione particulari, ac per consequens pro priori est determinata in ratione principij. Distinguuo maiorem, ratio vniuersalis logica, idest, ut existens sub cognitione confusa, non distinguētē individua, in quibus multiplicatur, concedo; ut existens sub cognitione disjunctiva, & distingueente individua, nego; nam per talem cognitionem cognoscuntur à Deo distincte omnes mulieres, seu principia Christi; & quodlibet principium distinguitur ab alio realiter adæquate, & à tota collectione, cuius est pars, realiter inadæquate. Indequè principium vniuersale constitutus actum meritorium pro priori distinguitur à determinato, quod eligitur pro posteriori; & quod non solum, sed simul cum alijs sub disjunctione constituit actum.

Argumentum quintum. Deratione actus meritorij est, quod eo posito in executione, possit negari p̄mium impletum per illum; sed posito in executione actu meritorio, non potest negari hoc principium, à quo in executione procedit, ut patet. Ergo hoc principium nequit esse p̄mium. Distinguuo minorem, posito actu meritorio in executione adæquata, quæ includit determinationem huius principij, non potest

P 2

&c.

52.

Dissertatio I.

&c. Concedo; inexequione inadæquata, quæ includit principia indeterminata, nego. Etenim pro priori datur executio actus inadæquata, quatenus non est per determinatum principium, sed per principia indeterminata; & tunc datur indifferencia, ut conferatur hoc principium, vel illud, ac per consequens tunc negari potest hoc principium; sufficit tamen ad rationem imperationis, quod attentis intrinsecis meriti, potuerit negari.

Argumentum sextum: Ex nostra conclusione sequitur, quod possit quis mereri primam gratiam auxiliantem; si nimirum prævideatur actus contritionis procedens, vel ab hac, vel ab illa gratia sub disjunctione, & postea in præmium illius decernatur hæc numero gratia, a qua procedit; sed hoc apud Theologos est absurdum. Ergo, & conclusio implicatoria est. Distinguendo maiorem, quod possit quis mereri primam gratiam de potentia ordinaria, nego, de potentia absoluta, & extraordinaria, concedo cum P. Ripal. de ente supernat. tom. 2. disp. 88. sect. 2. & n. 12.

Quod si tibi durum videatur, id concedere, nega maiorem, quia licet modo dicto in argumento, disponatur processio actus contritionis, tamen nunquam absolute verificatur, quod possit quis mereri primam gratiam; nam supponitur, quod Deus illi per decretum disjunctivum vult dare aliquod auxilium, quo ac-

tum

Sectio II.

53^a

tum contritionis eliciat, & quo posito indeterminate vi decreti disjunctivi, postea vi decreti prælativi, conserat in præmium hoc auxilium præ illo. Vnde in illo priori supponitur gratia non data ex meritis, sed gratis, & illa erit prima gratia; auxilium autem collatum in præmium erit gratia secunda. Atque hæc est disparitas ad nostram conclusionem; & potest etiam esse, quod argumentum procedit de principio proximo, conclusio vero de remoto, inter quæ est magna differentia.

Argumentum septimum: agus meritorius proptè indecreto disjunctivo videtur à Deo per scientiam visionis attingentem actum secundum suam entitatem, quam dicit in recto: Ergo omnia principia actus, licet ea dicat in obliquo, videntur etiam à Deo per scientiam visionis; sed hoc non, quia scientia visionis absoluta est cōnexa cum objecto determinato, & illius seorsim ab alijs intuiriva: ergo. Nota quod iuxta dicta in tract. de scient. Dei diff. 5. sect. 4. in Deo datur cognitio vaga non determinans ex pluribus extremis unum præ alio, quando nimirum ea non sunt determinate cognoscibilia. Et cum ita se habeant in nostro casu principia actus, illa cognoscit Deus per scientiam absolutam visionis disjunctivam, quæ quidem confusa non est, cum omnes formalitates, & rationes differentiales eorum principiorum clarissime distinguat.

Hinc

Dissertatio I.

144 Hinc in forma distinguo primū consequens, videntur à Deo per scientiam visionis determinatam, nego, quia nullum principium pro eo signo determinatum est: Disjunctivam, & distinguenter omnia principia secundum suas rationes specificas, & individuales, concedo; & nego minorem, cuius probationem distinguo, est connexa cum objecto determinato, & illius seorsim ab alijs intuitiva, quando ea est determinata, concedo, quando est vaga, nego: Scientia enim visionis disjunctiva nequit connecti cum objecto determinato, nam objectum determinatum nō habet, neque esse potest unius principij intuitiva seorsim ab alijs, sed intuitiva omnium assumptorum in disjunctione.

SECTIO TERTIA.

De effectibus, & perfectione Prædestinationis
de genitrici.

PRO assignandis effectibus Mariana prædestinationis; præmittendum est, varias esse apud Exim. Doct. conditiones requisitas, ut aliquis sit prædestinationis effectus, quas ad quatuor reduxere Patres Isquier. disp. 43. q. 1. Iunius de prædest. Sect. 17. Cap. 7. & cum eis P. Ramir. tom. 2. de prædestinat. disp. 18. Cap. 1. Prima igitur ad prædestinationis effectum conditio est, quod sit beneficium à Deo provisum.

86

Sectio III.

553 & volitum prædestinato ex intentione illum glorificandi: Id est, debet esse bonum prædestinati, quod Deus possit per se causare, & descendat formaliter ex intentione finis gloriae: Indeque peccatum nequit esse prædestinationis effectus.

Secunda conditio est, vt ille effectus sit talis, qui non solum sit conducens, & utilis in actu primo ad prædestinati glorificationem, sed etiam in actu secundo proxime, vel remote ad tales glorificationem in re, & cum effectu infallibiliter conductus; alioqui non erit ex illis beneficijs, quibus certissime liberatur quicquid liberantur, ac proinde ad beneficia per prædestinationem præparata non pertinebit. Atque hec conductentia infallibilis in actu secundo beneficij ad gloriam, nō debet esse aliqua connexio intrinseca talis medium cum fine; sufficit enim, quod sit extrinseca fundata in futuritione cōditionata conjunctionis medij cum fine, seu in eo, quod tale medium si ponatur, defacto coniungeretur cum gloria.

Iam tertia conditio est, quod sit effectus aliquius divina voluntatis erga prædestinatum specialis, quæ scilicet reprobo nequeat convenire, & infallibiliter connexa cum eius gloria; quia nimis Deus tales effectum amet secundum quod efficax est ad gloriam prædestinati. Quartademum conditio est, quod sit saltem extrinsece supernaturalis, quatenus nec in se naturalis sit ordinatus tamen extrinsece ad finem super-

003340